

Η ΔΙΑΔΟΛΑΠΤΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Δ'.

Συνδρομή κροπληρωτέα,
της περιόδου του Κράτους ἀνά
τελετή. Σελ. 2.
Από τον Ελλάδον Δραχ. 4.
Από την Τουρκία Γρ. 20.

ΑΡΙΘ. 42.

Τιμὴ καταχωρίσεως, ἡ γραμ-
μὴ δὲ παλαιὸς 3.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὰ Ἰυπογραφέον ΚΕ-
ΦΑΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συντάκην τῆς
εἰς αὐλαὶ απὸ 0.7 καὶ οἳ εἰ-

Κεφαλληνία 23 Αύγουστου 1861.

GIOVANNI SAUNDERS,

Decesso li 14 Agosto 1861.

Homo sicut fœnum dies ejus, tanquam
flos agri sic efflorebit. (Salmo CII, v. 15)

Fra la dolorosa ansietà di tutta Cefalonia, fra la muta mestizia di tutti e d'ognuno de' nostri concittadini fatale sorgeva l'aurora del di nefasto di Mercoledì, apportatrice d'uno di quegli avvenimenti che, ora colla velocità dello strale trapassano il cuore a tutta una società costernata, ora coll'istante della folgore piombano sul capo a tutto un pezzo rottito; avvenimenti pe' quali il cuore osa perire in corso colla trista evidenza dei fatti, ed affrontare un'ostinata e pozza lotta contro la stessa terribile ed impermutabile realtà, lotta dalla quale egli esce sanguinoso, squarcianto a brano a brano, quasi sempre annichilito!!!

Giovanni Saunders, giunto appena all'anno XLVIII di sua età, pieno di vita, di vigore e di speranze,

soccomber dovea tutto ad' un tratto all'attacco violento d'un morbo ignoto, o mal noto agli stessi suoi medici, che altri d'una maniera ed altri d'un'altra definivano, e che solo nel giorno dell'agonia s'accordavano, quei dotti Epimetei della scienza, a chiamare morte... morte, quando già il fior della vita reciso cadeva sotto la falce del destino! Oh! Homo sicut fœnum dies ejus, tanquam flos agri sic efflorebit!

Giovanni Saunders ebbe per patria Edimburgo nella Scozia, non nacque fra le agiate mollezze dell'opulenza, l'origine de' suoi maggiori non si perde per la fosca e nebbiosa oscurità dei secoli, chè ben gli si applicherebbe il detto del saggio: « la mia stirpe incomincia da me: » fors' anco vi fu un tempo in cui egli avrà assaggiato il duro pane della miseria, condito dall' pianto dell' orfano..... comunque siasi, ei seppe sin dalla prima età schiudersi un'onorata via nell' industre carriera del commercio, ed in questo paese, ch' egli eleggevasi a seconda patria, potè per tal via, condotto dal suo solo merito, arrivare al posto importante e conspicuo d'amministratore del Banco Jonio, ov' egli anco morì. Questi brevi, e vaghi cenni d'una laboriosa vita bastino ad illustrare la morte di chi non cessò che col vivere a praticar fra noi quelle virtù che distinguono l'uomo di cuore, e caratterizzano il vero Cristiano; d'altronde c'intruderemo noi forse, semplici interpreti del popolo; c'intruderemo noi forse nei recessi i più reconditi del santuario d'una vita domestica per deplorare

la prematura morte del padre amoroso, dell'affettuoso consorte, dell'affezionato fratello, dell'amico impariggiabile?.. oh nò! chè non vogliamo furar ad'altri di noi molto più idonei, una si pia soddisfazione un tanto doloroso, e doveroso ufficio; ci basti d'evocare l'ammirazione ed il rammarico di tutta una società sulla tomba dell' amministratore integerrimo, ci basti di recare il pianto di tutto un paese sulla tomba dell'esemplar cittadino, ci basti infine di far eccheggiare i gemiti dei tapini sulla tomba del Padre dei poveri!... Ah! chi sarà colui ch'oserà negare al defunto siffatti titoli? chi ardirà smentirci nel nostro dolore? ma che dico io mai? havvi un solo fra noi a cui il cuore non balzi al rimembrar l'amico o il benefattore che più non esiste? havvne uno solo dal cui ciglio non spunti qualche lagrima, lieve e vano tributo che solo offrir possiamo in onore di tante peregrine virtù, alla memoria dell'uomo che fra noi, e per noi, si degnamente le praticò? oseremo noi forse, giudici spietati delle altrui imperfezioni, oseremo noi forse rinfacciargli, per in sulla tomba, qualcuna di quelle debolezze, che indivisiibili dall'umana meschinità, nel virtuoso non fanno che vieppiù risaltare i meriti rari ond'ei va adorno? ma chi non gode, chi non si bea nel contemplare un ciel ridente, un cielo di primavera, quand'anche qualche nuvola passeggera ne svariase la monotona serenità?

Ma s'egli rassegnato abbandonava la vita, e col coraggio del Cristiano, sciogliersi vedea ad uno ad uno i cari vincoli che a dessa lo univano, quasi sussurrando gl'ispirati detti del Salmista: *Ecc e mensurabiles posuisti dies meos, et substantia mea tanquam nihilum ante te; deploriamo noi pure la perdita dell'uomo virtuoso, piangiamo noi pure la morte del protettore dei deboli, del benefattore degli orfani, del consolatore dei derelitti, ma solo per render omaggio all'istessa virtù, ed a Dio che n'è l'eterno principio; Revertatur pulvis ad terram suam, unde erat; et spiritus redeat ad Deum qui dedit illum, risalga il giusto verso la sua prima origine, s'unisca per sempre a quel infinito principio d'ogni bene, e trovi nel seno dell'eternità la mercede riserbata a quelle anime, che intatte e pure escono dal fuoco corruttore e*

contaminatore di questo mondo di prova e di tribolazione.

Ed oramai altro non ne avanza che unire anco una volta il nostro al pianto della sua desolata famiglia, e pregare Iddio che il vuoto, che per essa e per noi si schiuse, sia almeno riempito da uomo che non faccia troppo desiderare Giovanni Saunders.

F. F. ODDY.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ.

Κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ

Ιατρὸς

Καὶ Μέλος διαφόρων Ἀκαδημιῶν.

Ἄρθρον Β'.

Ἐὰν κἄποιος εἰπῇ ὅτι ἡ Διαολαποθήκη ἐρωτεύθηκεν εἰς τοὺς Κερκυραίους βουλευτὰς καὶ ἔχει ἀντιπάθειαν γιὰ τοὺς Παξινούς, Κεφαλλονῆτας, Ζάκυνθον καὶ ἄλλους, ήθέλαμε τοῦ ἀπαντήσει μὲ τὴν γαλλικὴν παροιμίαν:

à tout seigneur tout honneur.

καὶ θὰ τοῦ ἀπαντούσαμε γαλλικὰ ἐπειδὴ τώρα, δὲν ἡ-
ξεύρουμεν ἔαν γιὰ καλήν μας ἡ κακήν μας μοῖραν, βα-
σιλεύει εἰς τὰ μέρη μας ἡ μόδα τοῦ νὰ ὄμιλωμεν
γαλλικὰ ἀναμεταξύ μας. Δὲν ἐψθάνανε τὰ Μαρκού-
λινικα τὰ ὅποια εἶχαν κολλήσει εἰς τὴν γλώσσαν
μας ὡς χρονικὸν λήκασμα, καὶ τὰ ὅποια μᾶς ἐνύμοδ-
σαν τῆς Ἑλληνικῆς μας ζωῆς ταῖς λυπηραῖς ἡμέραις,
ἀλλὰ τώρα θέλουμε καὶ γαλλικὰ, ναῖσκε! θέλουμε μὲ
διπλωματικὴν γλώσσαν νὰ ὄμιλούμε, γιατὶ τὴν ἀδι-
κήν μας τὴν ἐσπουδάζαμε τόσα χρόνια, καὶ τὴν γνωρί-
ζουμε τόσο καλὰ ὥστε ποῦ τὴν ἀναγουλάσαμε καὶ γνω-
ρεύουμε τώρα νὰ γυμνασθοῦμεν, ἢ νὰ δείξουμε τὴν ἀξίαν
μας καὶ τὴν γλυκαδὰ τῆς φωνῆς μας καὶ εἰς ἄλλην
γλώσσαν. Άλλ ἔαν ἐγνωρίζαμε τούλαχιστον μετρίως
τὴν ξένην ἐκείνην γλώσσαν! ἔαν εἶχαμε μίαν καλήν
προφοράν! οἱ περισσότεροι ὄμως ἀπὸ ἡμᾶς, μάλιστα ἐ-
κεῖνοι ὅποι δὲν τὴν ἐσπουδάζαν εἰς τὴν Γαλλιαν ὄμι-
λωντας τὴν χαντακόνουνε ἀκούς ποῦ λέγουν:

Μανταροζέλ βούζ ἀδε ντε μπω σελω (θέλουν νὰ εἰπούν, Mademoiselle vous avez des beaux cheveux)

Ντονέ μοᾶ ντε λὰ παπέ: (donnez moi du papier).

Γιατὶ νὰ κιταστοῦμε γελοῖο, εὐά ὁ Θεός μᾶς ἔχαρισε
τὴν γλυκύτερον, καὶ ἀρμονικώτερον γλώσσαν τοῦ κοσμοῦ;
γιατὶ νὰ χαταρρογούμεν, εἰς κάποιον τρόπον, τὴν
γλώσσαν ἐκείνην οπου ἀναμεσα γενικῆς καταστροφῆς
ἐφύλαξεν εἰς τὸν κόρφον της τὴν θρησκείαν μας καὶ

τὴν ἐθνικότητά μας καὶ εἰς τὴν ὅποιαν οἱ πατέρες μας επραγοῦσθησαν τὴν σκλαβία τὴν δόξαν καὶ τῆς πατρίδος ταῖς ἐλπίδες; Ἀλλ' ἂς τ' ἀφίσουμεν αὐτὰ ὅπου δὲν ἀνταποκρίνονται διόλου μὲ τὴν ἐπιγραφήν μας καὶ ἡς ρίζουμε τὸ μάτι μας πρὸς τὸν βουλευτὴν Αρβανιτάκην, ὃ ιτοῦς εἶναι ἔκει ποὺ μᾶς προσέμενι ὄλιθρωμένος γιὰ νὰ τοῦ ἀσκόσουμε τὸ φίτρο τοῦ ἀς τὸν εὐχαριστήσουμε. Η δουλειά μας θὰ τελειώσῃ γλύκωρα τὰ ρίζοστατικὰ μάτια τοῦ Αρβανιτάκη δὲν πετοῦνται Δανδολικῆς ἀγτίνες γιὰ νὰ μᾶς θαρπάσουν, ἐπομένως θέλουμεν ἐργασίην εὐκολώτερα καὶ ταχύτερα εἰς τὸν ἵσκιον. Οι συμπολίτης μας Βέγιας (ποὺ μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνη δεύτερος ή ουραέλλος) ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς πέμψῃ τὸ ψιλὸν καὶ πουντερὸν πενέλλο τοῦ ο Κερκυραῖος Λασιώτης μᾶς ἐπρόσφερνε τὸ δικότου ἀλλὰ δὲν τὸ δεχθήκαμεν ἐπειδὴ εἶναι σὰ σκοῦπλο. Άν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, τὸ μικρόν μας ἔργον θὰ ἐπιτύχῃ θέλουμε τὸ στείλει, μὲ τὴν ἀδειαν πάντα τοῦ βουλευτοῦ μας, εἰς τὴν Ἰονικὴν Ἐκθεσιν τῶν 1862· ὥς τί νόστιμον πρᾶμα ποὺ θὰ ἤναι νὰ ὕρεθῇ τὸ φίτρο τοῦ Αρβανιτάκη ἀνάμεσα σὲ Ζακυνθοῦνταν, ἐλιταῖς τῶν Παξῶν, καὶ πιάτα τα τῆς Παριτίας!

Τὰ φυσικὰ ὄλόλαμπτα κάλλη τὰ ὅποια εὑρίσκαμεν εἰς τὸ βουλευτικὸν πρόσωπον τοῦ Δανδολοῦ δὲν φάίνονται εἰς τοῦτο τοῦ Αρβανιτάκην. Εὖλος βλέπουμε κόκκαλα γοντρὰ, μαχούλαις πλατιταῖς καὶ γιορμάταις, μύτη κοντακιανή καὶ χοντρή, χείλη παχουλὰ καὶ ὄψι μελαγχονή, πάντα τοῦτα τὰ δεύγματα μᾶς παριστάνουν πρόσωπον τὸ ὅποιον ἀνήκει εἰς τὸν Γύφτο-Σλαβικὸν τύπον (πολὺ σπάνιον!).

Οἱ Αρβανιτάκης δὲν ἔχει τὴν εύτυχίαν νὰ ἤναι φήτορας, η Φύσις δὲν ἡθέλησε νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸν βουλευτικὸν λόγον, ως κι αὐτὴ εἶναι πάντα ἀδικη καὶ σκληρότατη ὡσάν η Τύχη· ἐνῷ στολίζει κάποιους μὲ ὄργανα ὅποιοι εἶναι τρομάρα, ἀξίνει ἄλλους δίχως τίποτε. Οἱ Αρβανιτάκης ὄμως δὲν εἶναι ὄλως διόλου ἀλλος εἰς τὴν Βουλήν, καποτες παρουσιάζεται καὶ αὐτὸς ὡσάν μπαπάου εἰς τὸ Βῆμα καὶ πασχίζει νὰ σκιάζῃ, γιὰ δέκα η δώδεκα λεφτά, τοὺς Καταγγονίους η Μεταρρύθμιστάς. Οπόταν οἱ Αρβανιτάκης ἀποφασίζει νὰ διακόψῃ τὴν βουλευτικὴν σιωπήν του καὶ νὰ ὑψώσῃ ὡς κι' αὐτὸς τὴν γλυκειάν του τὸν φωνὴν γιὰ τὰ πατρικὰ συμφέροντα, τότε προετοιμάζεται δύο η τρεῖς ημέραις πρωτίτερα· λέγουν πῶς κλείσται στὴν κάμαρά του, γράφει ἀγάλι ἀγάλι τὸν λόγον ὅπου θὰ κάμη, τὸν μαθαίνει ἀπώξω καὶ μετὰ ταῦτα βάνεται μπροστὰ ἀπῶνα σένα καθρέφτη καὶ καὶ πρόσθαις. Οταν νομίσῃ ὅτι εἶναι καλὰ προετοιμασμένος πηγαίνει εἰς τὴν Βουλήν καὶ εἰς τὸν δρόμον μουσικούς τὸν λόγον γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀλησμονήσῃ· τρεῖς φάση παρουσιάζεται κορδωμένος κορδωμένος καὶ λέει — Κύριε πρόεδρε ζητῶ τον λόγον. Οι περισσότεροι τοῦτα τετούουν τ' αὐτὶ τους γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν, όχι ὄμως γιὰ νὰ ὀφεληθοῦν ἀπὸ τὰ λόγια του

ἀλλὰ γιὰ νὰ γουστάρουν τὸ ὄφος τους καὶ ἀληθινὰ ὁ Αρβανιτάκης μεταχειρίζεται ὄφος πρωτότυπου, ἀν δὲν ἔναι, ως λέγουν οἱ Ιταλοί, Σιορίτο, εἶναι ὄμως ναργιατο· ἀρχίζει μὲ τ' ἀρχαῖον ἐλληνικὸν, ἐπειτα μπαίνει εἰς τὸ βυζαντινὸν, προσβαίνοντας ἡγρίζει τὸ ἔκκλησιαστικὸν, καὶ ἀν μπερδευθῆ, τελειώνει μὲ τὸ χυδαίκον. Κάποιοι ἀντὶ νὰ γουστάρουν τὸ ὄφος τους καὶ ἀληθινὰ ὁ Αρβανιτάκης μεταχειρίζεται ὄφος πρωτότυπου, ὅπόταν ὄμιλει δύο δάχτυλα τοῦ χεριοῦ του κάνουν κάποια παγνιδία παράξενα, δηλαδὴ ἀνεβοκατεβαίνουν, καθαλικεύονται, δείχνουν, καὶ κράζουν. Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ὄμιλούσσεν εἰς τὴν Βουλὴν διευθύνει τὸ χέριτου (δίχως νὰ θέλῃ) πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκπιθότουν ὁ Δάνδολος, καὶ ἥτανε εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅπου τὸ ἔνα δάχτυλό του ἔκανε νόμημα σὰν νὰ κράζῃ ὁ Δάνδολος ματιάζοντας τὸ τηλεγραφικὸ ἔκεινο σημάδι τοῦ Αρβανιτάκη νομίζει ὅπως κάτι τὸ τοῦ εἰπῆ καὶ τρέχει σημάτου ὁ Αρβανιτάκης ὄμως, πιστεύοντας ὅτι ὁ Δάνδολος θέλει νὰ τὸν διακόψῃ, δὲν τοῦ ἀφίνει καιρὸν ν' ἀνοίξῃ στόμα ἀλλὰ τὸν φωνάζει, εἰς τρόπον ὅπου οὕτε αὐτὸς ὁ Δάνδολος θὰ ἥτανε ἀρκετός νὰ τὸ κάμη, — Δάνδολες μὴ διακόπτης με ἀλλὰ τραβύζου... ὁ Δάνδολος δὲν ἐκατάλαβε παρὰ τὸ τραβύζον μ' ὅλην ὄμως τὴν φυσικήν του αὐθάδειαν τάχασε, ἐσκοτίσθηκε καὶ ἔμεινε βουδός σὰ κούτζουρο κυττάζοντας τὰ δύο δάχτυλα τοῦ Αρβανιτάκη ὅπου ἐξακολούθουσαν πάντα τὰ νευρικά τους. κινήματα.

Ἄν οἱ Αρβανιτάκης δὲν εἶναι ρήτορας εἰς τὸ βουλευτικὸν Βῆμα εἶναι ὄμως τέτοιος ὅπόταν εύρισκεται μαχράν ἀπ' αὐτό· Τότε δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ στοχασθῇ καὶ νὰ ὄμιλήσῃ μὲ βουλευτικὴν λογικήν, ἐπισημότητα, καὶ ἐθμοταξίαν, ἀλλὰ εύρισκεται ἐλεύθερος, ώστα πουλάκι 'στὸν κάμπο, ὥτοτε δὲν ἔχει πιλὶ βασταμψί, οἵτι δὲν ἐστοχάσθηκε, δὲν ἐνθυμήθηκε ἢ δὲν ἡμπόρεσε νὰ εἰπῇ εὐρισκόμενος εἰς τὴν συνεδρίασιν, τὸ λέει τότες εἰς πολυποίκιλον τρόπον αἱ ἰδέαι του πετιώνται ἀπὸ τὰ χείλη του ἐνδυμέναι όχι μόνον βυζαντινὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἀλλὰ καὶ γαλλικά (καὶ τί γαλλικά!!!) κάπιτες μάλιστα καὶ ἀρβανίτικα!! τότες ναι ποὺ συμβουλεύει, διευθύνει, φωτίζει, κάνει χίλια μύρια σχέδια, ἀναφέρει ρήτα τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Αγίων Πατέρων, καὶ προφητείας τοῦ Ἀγαθαγγέλου· περγελάει μὲ κάμμιαν παροιμίαν, βρύζει μὲ κάμμιαν μεταφράν, ἢ σ' ἐντροπιάζει μὲ κάποια πρωτάκουστη παραβολή.

Άφοι δώσῃ, μαχράν ἀπὸ τὸ Βῆμα, τέτοια λαμπρὰ δείγματα τῆς βουλευτικο-ρητορικῆς ἀξίας του ματαμπάίνει οἱ Αρβανιτάκης εἰς αὐτὴν τὴν Σάλα τῶν συνεδριάσεων καὶ πονηρὰ χαμογελῶντας ἀσκόνει τ' ἀναμμένο μάτι του πρὸς τὸ ἀκροατήριον· εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ ἀνθρωπός μας ἔχει ἴως τὴν πεποιθησιν ὅτι αὐτὸς ἀνοίκει τὸ ἀθώα καὶ ἀναμάρτητα μάτια τοῦ Παδοβᾶ ἢ τοῦ Αρμπάρου· Πεζία περίθετο! Οἱ Αρβανιτάκης εξω ἀπὸ τὴν Βουλὴν καταλαβαίνει καὶ προβλέπει τὰ πάντα, καὶ σταν εύρισκεται μέσα μόλις ἡμέρας νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τι εἶναι καμμιανή ἡ Σκουφία τοῦ Μαρίνου.

5.

VARIAZIONI DIABOLICHE SUL TEMA

Favorito della « Nuova Epoca »

« Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΠΡΟΣΟΧΗ! »

Ridotte per cinque e più corni

e dedicate al Redatore

Da un' ammiratore dei suoi majuscoli
Meriti.

(Op: N. Έποχή Άριθ. 186).

Κινδυνεύει ή πατρίδα, γιατί τότες φυσικά
Νάργω από τα όριά μου θὰ μὲ σπρώξει ή απελπισιά!
Η γρηγορία σκάσει μὴ σκάσει, μὰ ἐγώ πῶς θὲ νὰ ζήσω
Οντες ἔσχη γηράτεια... καὶ μοι λέσ, νὰν τὴν ἀφίσω;
Οχι! ὥχι! ὅσο ἔχω χαρτὶ πένα καλαμάρι —
Ισια πούμε ἑδῶ στὸν Κόσμο, ισια ὁ διάσολος νὰ μὲ πάγῃ,
Τὴν ἀλήθεια κυνηγῶντας ὅπου πάει ὅπου βρεθῆ,
Θὰ φωνάζω ή πατρίδα κινδυνεύει προσοχή!.

—o—

Εἰν' εἰς κίνδυνο ή πατρίδα, » τοῦ
[παλαιᾶς μέραις ἔκειναις
Ἔτοι: ἐσκούζανε στὴν Ἐρώμη τοῦ Καπιταλιοῦ ή χήναις,
Ἔτοι: σκούζω καιγὼ τώρα εἰς τὴν νέα Έποχή:
Εἰν' εἰς κίνδυνο ή Πατρίδα » δημοκόποι
[προσοχή!.

—o—

Πίσει νάργη ή « Άληθεια » συμφορά μου! τί νὰ
[γένω,
Ἐγὼ πολὺ τόνομά της φοραῖς τόσαις ὑπερπολιτισμένο,
Νάνε ἀλήθευτις πῶς θὲ νάργη ή Άληθεια; στὴν ἀλήθεια.
Τὸ ἀκούω κι' ἀπὸ τὸ φόρο μοῦ παγόνουνται τὰ σύνθεια!
Ω! ἀν ἔσχη θὰ ξεπέσει τοῦ Έποχῆς μου ή τιμὴ
Κι' ἀν ξεπεση... κινδυνεύει ή πατρίδα προσοχή!.

—o—

Ἄν ή Νέα ἐφημερίδα εἰν' ἀλήθεια ἀληθεινή,
Μόλις ἔσχη τοῦ γρηγορίας μου ή ἀσχήμια θὰ φανῆ,
Ωχ φανοῦν τὰ μούτουνά της, τρυχερὰ καὶ γριλιασμένα,
Ωχ φανοῦν ἔκειὰ τὰ μάτια στὴν κατάγρησι σύμμενα!
Τίτεις ὅλοι θὰ μᾶς φύγουν ὁ καθεὶς θὰ μᾶς σκαθῆ,
Κι' ἐπομένως... κινδυνεύει ή πατρίδα, προσοχή!.

—o—

Ἄς τη βριγάνω τώρα πλέον στολισμένη στὴ Σπιανάδα
Νάν τη βλέπουνε οἱ ξένοι μὲ φορὰ τὴν ἑδδομάδα,
Κοίμας, θὰ μᾶς λένε ὅλοι, στὰ λαμπρὰ ἔκεινα φούχα,
Ἀλλοι πάλε θὰ μᾶς φένουν ἀποπίσθε στὰ γιούχα!
Τέτοια πράματα φοβοῦμαι ἀπὸ μὲσ' ἀλλη στιγμὴ,
Καὶ φωνάζω ή πατρίδα κινδυνεύει προσοχή!

—o—

Ἔλογάριχα μὲ δαύτη ν' ἀπεράσω στὸ Λονδίνο...
Ἔλπικα καὶ τὴν τιμὴ της ἀναλόγως νὰ ἀξίνω,
Ὕπειχα νὰν την ἀξίνω... μὲ δύο λίραις ποιὸς τοῦ δίνει
Νὰ περνάῃ τὸν καιρό του μὲ τὴν προεστὴ ἔκεινη;
Στὸ ἔσχη γιὰ νὰ πουλέται λίγο - λίγο ή κακομοίρα
Οὐαν τοῦ ἀλλαζω τὴν ταρίφα, θὰν τὴν κάμω μεγά-

[Πίτα]
Μ' ἀν καὶ τίτεις ή κακύμενη εῖς παρακριθοφανῆ
Θὲ νὰ πῆ πῶς... ή πατρίδα κινδυνεύει προσοχή!

Ομπροστὰ εἰς τὸ συμφέρον δὲν κυττάω ἐγώ κανεῖνε,
Στὸ δεμάτι μου τὸν βάνω κι' ἄς ήνε ἡ ποιος κι' ἀν ἦνε,
Τὴν πατρίδα μου ὅποιος θέλει γιὰ μία λίρα τοῦ πουλῶ
Κι' ἀμὰ λέω πῶς νὰ προδίδω ἔμβαθα ἀπὸ τὸν Ζερβὸ (!!)
Καλὸς, εἶμαι ἀν μὲ συμφέρη καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς
[χθρούς μου
Νὰν τὸν πῶ στὴν προδοσία πρώτους - πρώτους δάσκα-
[λούς μου,
Δὲν πεινάω καὶ ή λίρα πάλε τόσο μὲ μπορεῖ!..
Μ' ἀν πεινάσω... κινδυνεύει ή πατρίδα προσοχή!

—o—

Ω! στὴ φοῦχτα μου νάμπορις νὰ χορέσῃ δλ' ή Πα-
[τρίδα

Νὰ πουλιστουνα στὴ λίτρα 'σαν τοῦ φόρου ή μαρίδα,
Ήθελε καὶ σεῖς φωνάζτε μὲ μιὰ μοναχὴ κραυγὴ,
Κινδυνεύει ή πατρίδα 'σαν κροπγὰ νὰ πουληθῆ.

—o—

Ο ἔντιμος Κύριος Μαρίνος Γεντιλίνης π. Δ.ρος Πέ-
τρου δὲν ἀπήντησεν εἰσέτι εἰς τὴν ἐπιστολὴν μας —
Τὸ Κοινὸν ισως ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποιὸν εἴνε τὸ ἀντε-
κείμενον τῆς μεταξὺ τοῦ Κυρίου ἔκεινου καὶ ἡμῶν ἀλ-
ληλογραφίας — Τὸ κοινὸν ἔχει δίκαιον καὶ ίδού εἰμεθα
ἔτοιμο νὰ ικανοποιήσωμεν τὴν ἐπιθημίαν του:

Δὲν εἴνε ἀνάγκη νομίζομεν νὰ ἐπαριθμήσωμεν ὅλας
τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ Κ. Μαρίνου
Γεντιλίνη, ὅμιλωμεν εἰς Κεφαλλήνας καὶ δὲν θέλομεν νὰ
περιττολογήσωμεν — Άλλ' ἐπειδὴ ἐσχάτως ἐλάβομεν
ἡμεῖς αὐτοὶ τὴν τύχην νὰ δοκιμάσωμεν τὴν ἀκεραιό-
τητα, γενναιότητα καὶ ἐντιμότητα τοῦ ἀνδρὸς, ὑπερευ-
γωμονοῦντες ἐστοχάσθημεν νὰ κάμιωμεν πάγκοινον τὴν
εὐεργεσίαν του ἔκεινην γνωρίζοντες δύως ἐκ πείρας τὴν
ἀδροφροσύνην του, ἐνομήσαμεν καθῆκον μας νὰ τοῦ ζη-
τήσωμεν προηγουμένως τὴν ἀδειαν, ἄλλ' ὡς τῆς μετριο-
φροσύνης! ὡς τῆς Εὐαγγελικῆς αὐταπαρήσεως! ἔκεινος
ὁ ἄγιος ἀνθρώπος ἀντὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ, μαντεύετε τὶ
κάμνει, κρύβεται εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην μας καὶ κω-
φεύει εἰς τὰς εὐχαριστηρίους μας. Άλλ' ήμεταις δὲν δυνά-
μεθα πλέον νὰ βασάζομεν εν μὲν μεταξὺ τοῦ μάγουλα, εἰς τὸ προσε-
έρυθριάσωσι τὰ χριστιανικά του μάγουλα, εἰς τὸ

ΙΑΚΩΒΙΤΙΟΝ

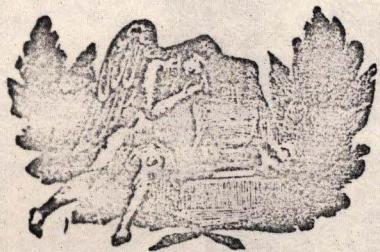
Ο Ίπειθ. Εκδότης ΕΠΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΓΑΙΟΝ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΗΝΙΑ »

SUPPLEMENTO AL N° 42.

DEL DIAVOLETTO.

Cefalonia li 26 Agosto 1861.

Con sommo piacere inseriamo nelle nostre pagine ciò che il R^o P. A. dei Tornelli diceva sulla salma del nostro G. Saunders. Se non lo fecimo prima non è colpa nostra, che per circostanze da noi non dipendenti, non potemmo assistere a quelle esequie.

Male prostrati accenti, poichè dal dolore oppresso,
ed affogato dalle lagrime, e singhiozi che
proferiva sulla Salma
di

SAUNDERS.

Il giorno 14 Agosto 1861.

IL Parroco Latino di Cefalonia.
P. ANTONIO DE' TORNELLI.

Cefaleni chi quà vi condusse? Pietà, amore, Religione. Lasciarvi Senza farvi sentire un accento amaro: non lo comporta il mio cuore tanto per voi bene disposto, affezionato. Poco dovete attenderci, perchè l'anima è immersa nel dolore.

L'uomo sincero, il cittadino onesto, il Padre amato, il marito fedele, il zelante cristiano, il probo amministratore de' vostri averi, sostanze; l'uomo Filantropico, come lo vuole Cristo; — non è più consumatus in brevia bene si può ripetere de' Lui collo Spirto Santo alla mano, explevit tempora multa.

Consumato in breve, si arichi di grandi meriti, e virtudi, Giovani Saunders non è più; fredda

salma ne lo riconopre; egli è ormai ridotto, a poche ossa insaccate in un pò di floscia livida pelle; dopo di breve malattia, presente a se stesso, confortato co' Sacramenti tutti della Cattolica Religione, rassegnato ai voleri di quel Dio, che a se lo chiamava ci lasciò desolati ieri alle 42 $\frac{1}{2}$. p. m., quando appunto la Solennità cominciava di Nostra Donna in Cielo Assunta, che tanto ei venerava sotto di questo titolo glorioso.

Come egli vivesse, di quai integerrimi costumi adorno, di quai virtù non singolari fosse fornito, A voi mi appello, o Cefaleni, che in lui, con lui viveste da quattro lustri, voi soli potete dirlo, e confermare la mia asserzione. Fra tante belle cristiane virtudi, che gli facevan corona, la più cospicua gemma, che egli apprezzava, non fu forse la Carità? Lo dica il Paese, al Paese io mi rivolgo. Non fu egli, nel difficoloso, posto, che occupava; consigliero di tutti; delle famiglie il paciale; delle vedove l'appoggio; degli orfani il conforto; degli afflitti la consolazione? non fu sempre direzione al cieco, bastone al zoppo, guida all'errante, l'anima in somma di tutti?. Oh come era sempre pronto al soccorrere, al benefizio, alla carità! e sempre la eserciva come vuole il Signore: non accettator di persone, non domandava a qual culto appartenesse; fosse pure il mendico, Latino, o Greco; Inglese, o Turco; Francese od Ebreo; conosceva in tutti l'immagine del suo Iddio, quando a Lui si presentava ignudo, cencioso squallido, tappino ad averne conforto; e ne lo riceveva sul fatto; perchè la voce del popolo è quella d'Iddio; «con sensio omnium gentium lex natura putanda est», come vuol Cicerone; ed essendo voce della natura, non puo andar soggetta ad errore, come afferma S. Gregorio; così appena spirò la bell'anima; i poveri tutti ad' una voce, selamarono; è morto, è morto di Cefalonia il Padre; è morto, è morto il soccorritore dell'umanità sofferente. Questi son fatti; qui non v'ha nulla di esagerato; Si puo dire, veramente di Saunders. «Hic est vere Israelita, in quo dolus non est:»

**Ma non morì Saunders in Cefalonia, e nel cuore
de' suoi amici, ed Ammiratori; vive, e vivrà sem-
pre la sua memoria; e i figli eredi non di sostanze,
ma delle virtù paterne faranno essi rivivere ne' no-
stri cuori la bontà del loro Genitore. Va pure, ani-
ma eletta in seno a Dio; e negli eterni contenti,
eternamente ti hea, solo di Noi ti caglia davanti
al trono del Signore, acciò possiamo imitarti nelle
belle Cristiane virtudi, che eroicamente esercitaste
qui in Terra. Prega il Dator di ogni bene, che
benedica, chi prese cura della derelitta, inconsola-
bile tua moglie, e dei Sei superstiti Orfani inno-
centi. E tu Cefalonia, che senti nell'anima, la ri-
conoscenza, perchè gentile, cortese, colta, e grata:**

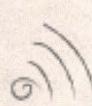
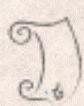
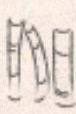
Ricorda, rispetta, ama ne' figli la memoria del tuo
amico, del tuo fratello; e lascia che io tel dica
sebbene amministratore di tanti tuoi averi, ed anco
in certi incontri padron di tue sorti, deleberatamen-
te lo portasti davanti agli altari; mai o Cefalonia,
Saunders ti nocque, nè ti sè onta, od oltraggio; ma
sempre lo rinvenisti, Padre, fratello, Amico. Diceva.

**Il Parroco Latino
P. ANTONIO.**

G Levaditis editore responsabile

TIPOGRAFIA CEFALONIA.

**ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ**

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΝΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΗΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΕΩΦΟΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α.Σ. 23. γι. φ. 1.00 γρ.